Rekapitulace: neděle 3. července, začátek ve 14 hodin, 14 kapel, uváděl Mirek Ošanec, zvuk Honza Friedl, předpokládaný konec v 18 hodin, ve skutečnosti konec v 19,20, vedro!!!

Druhý koncert pro Krtečky se uskutečnil v neděli, tedy v první den konání Zahrady v Náměšti a těšil se již během odpoledne vzrůstajícímu, tedy značnému diváckému zájmu. Kapely, které v konkursech uspěly mohly být spokojeny, neboť jejich sen zahrát si před co nejpočetnějším publikem se splnil. První koncert pro Krtečky v rámci dne TOI TOI jsem nestihla, náš příjezd se v sobotu neplánovaně zpozdil. Mrzelo mě to, neboť právě sledování krtečkovského klání patří k mým prioritám v programu Zahrady. Naštěstí většina kapel se během festivalu představila i v recitálech na bočních scénách, kde jsem je mohla slyšet (např. Šantré, Marien, Bodlo), nebo jsem některé z nich sledovala v minulých týdnech na jiných přehlídkách (Bob a Bobci, Pupkáči, Já ty a on, Pidilidi, Cuba Cubikula).

V nedělním programu vystoupily kapely, které bych tentokrát nepopsala podle pořadí, v němž soutěžily, ani podle žánru a obsazení kapely, ale podle pořadí v celkovém diváckém hlasování o Krtečky (číslo v závorce). Podle vlastních dojmů jsem si kapely rozdělila do dvou skupin: Hraní PRO diváky a PŘED diváky. Možná, že se vám to jeví jako totéž, ale já to tak nechápu. Jsou kapely, které vám otevřou své srdce, jste to právě vy, diváci, komu písničky darují, a vy jim na oplátku předáváte svou přízeň, takových tu byla naštěstí většina. A pak jsou kapely které vám ze scény zahrají dokonce jako z partesu, ale vy cítíte, že muzika, interpretace a sdělení zůstaly uzavřeny v "mušli" kapličkovské scény. V obou skupinách naleznete samozřejmě i kapely, které buď svým úzce žánrovým zařazením, volbou repertoáru, interpretací či momentálně předvedeným výkonem osloví pouze příznivce určitého žánru či jen členy svého fanklubu.

Výsledky Krtečků již znáte. Z druhého koncertu je získaly kapely, které svým soutěžním blokem, beze zbytku dokazují, že hrají PRO diváky, skupiny Bezefšeho (1.) z Prahy a Strašlivá podívaná (3.) z Plzně. Obě sestavy se rychle nazvučily, muzikanti ve velké pohodě bez dlouhých řečí servírovali skladby s bezprostředností, švihem, jiskrou, humorem. Spirituáloví **Be zefšeho**
určitě u diváků bodovali acapellovkami, tou o
Trabantu
s blikajícími reflektory, a
Skořápkou
, sambou i spolehlivě zvládnutým jiskřivým spirituálem
Žízeň
,
Strašlivá podívaná

vyprávěním příběhů v písních s jinotaji (
Žabí král
), vroucností (
Fénix
), rozšafností (
Vavřeneček
) a rozverností (
Hodokvas
) a celkovou věrohodností a šarmem .

Na **Panelákové fotry** (5.) jsem se těšila od chvíle, kdy jsem se dověděla, že o Krtka budou soutěžit. Byla jsem zvědava, jak hudební klaunství recesistických oteplákovaných tatíků bude působit uprostřed uměleckého snažení mladších kapel, často řešících hlubokomyslná témata, ale především, jaké budou reakce z publika. Poznámka diváka v mém okolí, že nejde ani tak o muziku, jako o srandu, přesně vystihla nadhled "pražské pětky". Salvy smíchu vyvolávaly kamenné tváře pánů Kyncla, Knébla, Budila, Vidláka i mlčícího Ludvíka Bum Bum V., když pěli píseň na oslavu svého postupu z konkursu: *Jo, Panelfotři hudby jsou poprava* , *říkaj to Čechy, Slezsko i Morava, publiku ejhle zvedá se nálada, Michale Juppí, konečně Zahrada* , aby pak rapovali, fuckovali a protestovali proti Krtkovi ve stejnojmenné písni o škodiči zahrádek:
Krtka nemám ani trochu rád
. Pánové dotvářející své songy i vizuelně převleky, rekvizitami, netradičními hudebními nástroji, plyšového krtka na místě zahlušili, ovšem ten keramický jim unikl o pár hlasů.

Pro diváky hraje i slovenský **Divozel** (8.) Mladičká folková kapelka z Košic vznikla v roce 2004 a již letos získala interpretační a diváckou Trampskou Portu v Ústí.Vy již většinou víte, že zpívají česky, neboť autor hudby i textů Martin Truschan pochází z Čech. Začali volnější
Písní válečníků
, aby postupně zvedali laťku výš a výš ve swingovém
Kabaretu
, tanečním toužebně milostném
Valčíku
až po závěrečnou gradaci v písni svěžího tanečního tempa v kontrastu s názvem
Odnikud nikam
. Melodičnost všech čtyř soutěžních skladeb v aranžmá přesně využívajícím nástrojové nabídky- kytara, flétna, akordeon a housle- s basovou linkou střídmě podporovanou bicími, dívčí trojhlas i sólový zpěv Lucie Šteučekové, to vše si získalo i zahradní diváky.

Na opačném pólu, tedy hraní PŘED diváky, se z mého pohledu ocitla folkrocková kapela **Houp**

ačky
(20.) z Liberce. Byla jsem na ně hodně zvědavá. Znám jejich CD
Synkopy s griliášem
, které natočili ještě v odlišné sestavě (Modré houpačky), kde mi zněl zajímavě zvuk kapely s kytarovými sóly. Kritiky chválily texty, ale mě celkově nenadchlo. Ale znáte to, živý koncert bývá něco docela jiného. V případě Houpaček jsem dojem z desky nezměnila, kapela rockově šlapala, ale zpěv hlasově dobře vybavené Oly Lounové z obsahu či nálady písní moc nesděloval. Houpačky i dle hlasování příliš nepřesvědčily. Do této skupiny bych zařadila i přibyslavskou
Maňanu
(23.), i když se snažila zaujmout zhudebněnou poezií, coverversemi bluesovými, jazzovými či songem
Čtyři způsoby Kapitána Kida
. Podobně i tachovskou
Novou tvář
(27.), které se nepodařil kontakt s publikem uspokojivě navázat především pro nesrozumitelnost zpěvu v písních.

U zbývajících sedmi kapel se pokusím o stručný popis dojmů. Keltští **Shivers** z Volyně (11.) mě vloni zaujali vlastní tvorbou a instrumentálkami. Sedmičlenné hudební těleso se zdvojenými kytarami, houslemi, flétnami s bodhránem letos jakoby ztratilo na údernosti. Čím více muzikantů, tím stejně muziky, napadlo mě.
Do Větru
ze Svitav (12.) ve srovnání z loňskem krok vpřed, také vlastní tvorba, orientální motivy ve skladbě
Neznámá
, ve třetí skladbě byla patrná lehká nesouhra v dívčím dvojhlase,
Básník
s trombónovým sólem připomněl folkrock 80.let.
The Šůtrs
(16.) z Hranic na Moravě kolem bývalého kapelníka Pupkáčů Karla Jačka, rychle nazvučená trampská kapela s foukačkou, výtečná zpěvačka Hela Jiřičková, swingovky, vlakovky, dobře sezpívané hlasy,
Žebrácký bál
, upravená píseň od Jačkova vyženěného strýce Jaroslava Wykrenta, velice příznivý ohlas u trampské části publika.
Karpatské horké
(17.) ze Slovenska, úpravy lidových písní do folkrockové podoby s dominantní rytmickou sekcí. Připustíme - li, že jednoduchý jazyk lidové písně má svou hloubku, interpretace jde jen po povrchu.
BlueGate
(18.) z Plzně, superrychlé nazvučení, bluegrass s živočišnou energií, kytarista a zpěvák Petr Šístek (nahradil Petra Šemoru), barevně se hlasem velmi dobře hodí k výrazné Ilon Leichtové. Myslím, že fandové bluegrassu museli být spokojeni.

Hluboké nedorozumění
z Prahy (19.) odehráli svůj trampfolk standardně, všechny skladby melodické se zpěvnými chytlavými refrény, nejvíc se mi líbila nová píseň
Vlaky
, věrní příznivci vhazovali hlasovací lístky do příslušné krabice již při jejich produkci.
BG Bazar
(22.) bluegrassová sestava třicátníků z Jablonce nad Nisou v níž je nejvýraznější postavou jediná dívka, teprve osmnáctiletá zpěvačka Alena Vítová (Berušky a sólově), převyšující pěvecké výkony pánů. Vlastní píseň, gospel acapella, převzatý repertoár, písně v různých variantách BG, celou přehlídku otevírali, ale jakoby vlažně.

I přes značný skluz, který lze přičíst jednak na vrub dramaturgie, neb předešlý den nechala na obdobný počet kapel nejméně hodinu času navíc, druhak na vrub zdlouhavého zvučení zejména kapel s bicími, a do třetice průtahům v průvodním slově mluvčích kapel, kteří měli potřebu vysvětlovat, co následující písní chtěl básník říci, tedy přes tyto vesměs technické nedostatky, komornější prostředí u Kapličky si pochvalovali diváci i účinkující. Pravda, blízké Kozlovy a Jelínkovy maxistany fanoušky mladých kapel zrovna neoplývaly, ale konzumenti zatím výrazně nerušili. Nutno přičíst divákům k chvále, že se od muziky nenechali odlákat ani šťastnými půlhodinkami zlevněné slivovice, vlastně Plumvodky. (Bez sponzorů se festival fakt neobejde.) Ale vraťme se k muzice. Druhý den soutěže o Krtečky přinesl opět žánrovou pestrost, ale přes všechny přesahy, zejména k rocku, nakonec u diváků zvítězil soulad obsahu a formy, sdělnost, prostě písnička.